

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud prvního stupně samosoudkyní Mgr. Kamilou Drábkovou ve věci

žalobce: **Lesy České republiky, s. p.**, IČO: 42196451
sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové
zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Eichingerem, MBA
sídlem Revoluční 3, 110 00 Praha 1

za účasti dalšího
účastníka řízení: **Římskokatolická farnost Rožmberk nad Vltavou**
sídlem Náměstí 42, Vyšší Brod
zastoupená advokátem JUDr. Jakubem Křížem, Ph.D.
sídlem Opletalova 5, Praha 1

o žalobě na rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj, č. j. 514486/2013/R3715/RR21891 ze dne 26. 10. 2016,

takto:

- I. **Zamítá se** žaloba, pokud se žalobce domáhal nahrazení rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj č. 514486/2013/R3715/RR21891 z 26. 10. 2016 rozsudkem soudu ve znění, že dalšímu účastníku řízení se nevydávají pozemky parcely KN č. 281, 329/4, 507/4, všechny v k. ú. Rožmberk nad Vltavou a č. 359/2 v k. ú. Koryta u Hněvanova.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

- II. Žalobce je povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení dalšímu účastníku řízení částku 31 713,24 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce dalšího účastníka řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou domáhal nahrazení shora citovaného rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj (dále správní orgán), jímž byly vydány v řízení podle § 9 odst. 6 zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále ZMVC), nemovité věci, parcely, specifikované v odstavci I. výroku tohoto rozsudku. Žalobce toto rozhodnutí považuje za chybné a namítá, že je jím dotčen ve svých subjektivních právech, neboť nebyly splněny předpoklady restitučního předpisu pro naturální restituci. V rámci správního řízení doložil důkazy o konfiskaci majetku dalšího účastníka řízení podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa (dále jen dekret). Při konfiskaci docházelo k přechodu majetku na stát bez ohledu na intabulační princip, a pokud došlo ke konfiskaci pouze části majetku, byl kategorizován původní vlastník natolik, že ex lege přešel na stát i ten majetek, ohledně něhož takové rozhodnutí vydáno nebylo nebo nebylo zapsáno v pozemkové knize. Z toho plyne, že konfiskován byl celý majetek právního předchůdce dalšího účastníka s účinky k datu 23. 6. 1945, k čemuž nebylo potřebné ani odevzdání nemovitosti. Úkony, které činily vůči účastníku řízení státní orgány podle zák. č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě, neměly pak již žádné relevantní právní účinky, neboť majetek byl v té době již ve vlastnictví státu. Další účastník řízení tedy nemohl utrpět žádnou krivdu ve smyslu ZMVC. Ke konfiskaci docházelo zpravidla ze zákona bez správního řízení, byl-li vlastník věci již jako osoba, jejíž majetek konfiskaci podléhal, ze strany státních orgánů označen a právním titulem na stát ohledně přechodu vlastnického práva je samotný dekret. Účastník řízení tedy není oprávněnou osobou ve smyslu § 3 ZMVC. Pokud by nebyl přijat závěr o konfiskaci majetku, je navíc naplněna i překážka vydání majetku podle ust. § 8 odst. 1 písm. f) ZMVC, jelikož podle sdělení Městského úřadu v Českém Krumlově, Odboru územního plánování a památkové péče, na částech parcel č. 281, 329/4, 507/1 v k.ú. Rožmberk nad Vltavou je vymezena veřejně prospěšná stavba (dále VPS) D 01 koridor pro homogenizaci silnice II/160, E6 – plocha pro výstavbu nové TS včetně ploch připojení VN a NN, E7 j – plochy pro výstavbu nové TS včetně ploch připojení VN a NN. Rovněž tak je naplněna překážka vydání majetku ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) ZMVC u pozemku parc. č. 359 v k. ú. Koryta u Hněvanova, kde se nachází stavba lesní cesty „Za Deutschem“. Jde o vozovku s povrchem z penetračního makadamu, šíře 2,6 – 2,8 m, jejíž součástí jsou směrové oblouky a točna na konci úpravy, příčné řezy, propustky, jejímž investorem byla Lesní správa Vyšší Brod. Konfiskace majetku rovněž představuje překážku dle § 8 odst. 1 písm. h) ZMVC. Navrhoval proto, aby soud nahradil rozhodnutí správního orgánu svým rozsudkem, jímž nebudou pozemky dalšímu účastníku řízení vydány.
2. Další účastník řízení se žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Neuznával konfiskaci majetku s odůvodněním, že neexistuje rozhodnutí Zemského národního výboru ve smyslu § 3 odst. 2 dekretu, jehož bylo třeba bez ohledu na to, jaký důvod konfiskace vyhláška označovala. Tím je v daném případě § 1 odst. 1, který mohl dopadat pouze na fyzické osoby a tuto otázku je soud oprávněn přezkoumávat v tomto řízení v rámci vymezení judikaturou. Není také prokázáno, že vyhláška byla doručena jeho právnímu předchůdci, vyznačení údaje o konfiskaci na titulní straně knihovní vložky nemá žádné právní následky. Řada listin obsažených ve spisu naopak svědčí o

postupu státu podle zák. č. 46/1948 Sb. a je tedy zjevné, že i stát uznával vlastnické právo účastníka řízení po únoru 1948. Za správné považoval i závěry správního orgánu ohledně neexistence překážek vydání pozemku.

3. Správní orgán ve svém vyjádření se k věci pouze zrekapituloval odůvodnění svého rozhodnutí.
4. Krajský soud v Českých Budějovicích ve věci již jedenkrát rozhodoval rozsudkem ze dne 25. 9. 2017, č. j. 11 C 146/2016-200, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 6. 2019, č. j. 3 Co 2/2018-254, jimiž bylo rozhodnuto, že dalšímu účastníku řízení se nevydávají pozemky parc. KN č. 281, 329/4 a 507, všechny v katastrálním území Rožmberk nad Vltavou a parc. KN č. 359/2 v katastrálním území Koryta u Hněvanova a tímto rozsudkem bylo shora citované rozhodnutí správního orgánu nahrazeno (odst. I. výroku prvoinstančního soudu, odst. I. výroku odvolacího soudu); žaloba pak byla zamítnuta ohledně parc. KN č. 6/1 v katastrálním území Šafléřov. V rozsahu zamítavého výroku (odst. II.) a ve výroku o nákladech řízení (odst. III.) byl rozsudek odvolacím soudem zrušen a věc vrácena prvoinstančnímu soudu k dalšímu řízení. V této části poté rozhodl prvoinstanční soud rozsudkem ze dne 7.10.2019, č.j. 11 C 146/2016-328, jímž žalobu ohledně pozemku, parcely PK 406/1 v k.ú. Šafléřov zamítl a rozhodl o nákladech řízení. Tento rozsudek je v právní moci, předmětem řízení tak již nadále není zmíněný pozemek v k.ú. Šafléřov.
5. Usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 5. 5. 2020, č. j. 28 Cdo 4116/2019-351 bylo dovolání proti shora citovanému rozsudku odvolacího soudu, podané dalším účastníkem řízení, odmítnuto. Ústavní soud k ústavní stížnosti Římskokatolické farnosti Rožmberk nad Vltavou svým nálezem ze dne 23. 3. 2021, sp. zn. I. ÚS 1975/20, však vyslovil, že výše citovanými rozsudky a usnesením bylo porušeno základní právo stěžovatelky na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a ve výrocích, jež se týkaly nevydání pozemků, byly rozsudky prvoinstančního a odvolacího soudu zrušeny, stejně tak jako rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR o dovolání, včetně opravného usnesení (č.j. 28 Cdo 4116/2019-351 a 28 Cdo 4116/2019-371). Ústavní soud přijal právní názor, že *„nebyl v řízení proveden žádný důkaz svědčící o tom, že by stát v procesu výkupu předmětných pozemků podle zák. č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě, či jakýmkoliv jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnost dal najevo, že ke konfiskaci došlo ještě před začátkem rozhodného období, ať už podle vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 15. 11. 1945, anebo jinak. Jak skutkový závěr zjištěný v nalézacím zjištění krajským soudem, tak i předtím ještě pozemkovým úřadem, neposkytují žádnou oporu pro závěr, že nemovitosti byly „účinně konfiskovány už dříve“, tj. před počátkem rozhodného období. Nelze tak bez dalšího uzavřít, že stěžovatelka není osobou oprávněnou podle § 3 a § 5 ZMVC. Stojí-li v důkazní situaci na straně jedné tato konfiskační vyhláška, jejíž osamocení navíc umocňuje (jinak samostatně nepoužitelný) závěr o její nicotnosti ve vztahu k právnímu předchůdci stěžovatelky, a na straně druhé tu existuje celá řada důkazů vypovídajících o tom, že postup orgánů státu podle zákona o nové pozemkové reformě nebyl veden snahou „pojistit si“ přechod nemovitostí pro případ, že by se jejich dřívější konfiskace podle dekretu č. 12/1945 Sb. z různých příčin nezdařila, nýbrž svědčí spíše o prvním pokusu odebrat majetek právnímu předchůdci stěžovatelky, sluší se při posuzování restitučního nároku stěžovatelky promítnout do rozhodování soudu shora připomenutou zásadu in favorem restitutionis. Soudy se však této zásady důsledně nedržely, když ve svých rozhodnutích ponechaly otázku účinné konfiskace daných pozemků před rozhodným obdobím v pozadí svého zájmu, tj. bez přihlídnutí k postoji a chování státu po rozhodném datu 25. 2. 1948, ačkoliv jde o otázku, jejíž zodpovězení se pro vyřešení potenciální konkurence dvou v úvahu přicházejících konfiskací jeví zcela klíčovým“.*
6. V reakci na rozhodnutí Ústavního soudu se vyjádřili oba účastníci.
7. Žalobce s rozhodnutím Ústavního soudu nesouhlasil a namítal, že v citovaném nálezu rozhodl nesprávně a v rozporu se svou judikaturou. Žalobce zastává právní názor, že vlastnické právo k předmětným nemovitostem nabylo ex lege podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., o čemž svědčí konfiskační vyhláška Okresní národní správy v Kaplici ze dne 18. 10. 1945, která je správním aktem deklaratorní povahy, potvrzujícím ex tunc konfiskaci nemovitého majetku tam označeného. Ústavní soud ve svém nálezu tuto vyhlášku potvrdil pro daný případ jako platnou,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

především s ohledem na svou ustálenou doktrínu nedotknutelnosti právních předpisů i správních aktů vydaných před začátkem rozhodného období a správně také uvádí, že původní vlastník církevní právnická osoba, jakož i její konfiskovaný nemovitý majetek byly v této vyhlášce dostatečně určeny, tj. „kategorizovány“. Podle žalobce byla takto konfiskace právně završena a o této skutečnosti nelze nadále polemizovat. Žalobce se po právní stránce opírá o stanovisko Ústavního soudu sp. zn. Pl ÚS 21/05, v němž Ústavní soud došel k závěru, že majetkové krivdy učiněné před dnem 25. 2. 1948 se neodčítají, kdy cituje pasáže z uvedeného dokumentu: *„Konfiskace podle dekretů č. 12/1945 Sb. a č. 108/1945 Sb. byla zákonným aktem, jež nelze posuzovat z hlediska vad na něj navazujících správních (deklaratorních) rozhodnutí, pokud to není výslovně zákonem připuštěno. Ostatně ve věcech konfiskace podle dekretu č. 12/1945 Sb. zpravidla docházelo ke konfiskaci přímo ze zákona bez správního řízení, byl-li vlastník věci již jako osoba, jejíž majetek konfiskaci podléhal, ze strany státních orgánů označen (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 6. 2003 sp. zn. II. ÚS 155/03, nepublikováno) a jestliže on sám nenavrhl, aby bylo ve správním řízení rozhodnuto, nebo vydání takového deklaratorního rozhodnutí neuznal za potřebné sám správní úřad. Tvzení o vadách v konfiskačním řízení vydaného rozhodnutí samo o sobě není s to účinky konfiskace zpochybnit, neboť právním titulem přechodu vlastnického práva zde není tento správní akt, nýbrž dekret samotný.“* Požadavek na zjištění „faktického převzetí“ odporuje dle ustanovení § 1 odst. 1 předmětného dekretu prezidenta republiky, který stanoví, že konfiskovaný majetek přechází na stát s okamžitou platností a bez náhrady. S ohledem na enormní rozsah konfiskovaného majetku není logické, aby stát v okamžiku nabytí účinnosti dekretu byl s to fakticky převzít veškeré konfiskované nemovitosti. Z tehdejší platné občanskoprávní úpravy (§ 425 zák. č. 946/1811 Sb. z. s. a BGB) vyplýval pro bezvadné nabytí vlastnického práva požadavek právního odevzdání a převzetí věci s výjimkou případů stanovených zákonně, což pro daný případ je dáno právě citovaným ustanovením, z něž je zřejmé, že faktické převzetí nemovitého majetku nebylo k nabytí vlastnického práva k němu zapotřebí. Dekret prezidenta republiky č. 28/1945 Sb. o osídlení zemědělské půdy Němců, Maďarů a jiných nepřátel státu českými, slovenskými a jinými slovanskými zemědělci, který je ve vztahu k dekretu č. 12/1945 Sb. speciálním předpisem v § 5 odst. 2, stanoví, že „přídělná půda přechází dnem převzetí držby do vlastnictví přídělce“, avšak toto se vztahuje až na osoby přídělců, jimž měl být konfiskovaný majetek následně přerozdělen. Konfiskaci je tak nutno považovat za řádně proběhlou a není dán prostor pro aplikaci zásady „in favorem restitutionis“, která má být aplikována v pochybných případech. Sám Ústavní soud ve svém rozhodnutí označuje období po druhé světové válce za kontroverzní období československých dějin a žalobce v té souvislosti odkazuje též na náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl 14/95, který toto dějinné období podrobně vykresluje a zejména uvádí důvody, proč je nutno Benešovy dekrety považovat za legální i legitimní právní akty. Nároky na bezchybný postup nové se utvářejících správních orgánů při realizaci konfiskace nemohly být stejně vysoké jako v obdobích, které by nebylo stíženo negativní atmosférou způsobenou v té době čerstvými událostmi druhé světové války. Pro dodržení ústavního právního principu právní jistoty není žádoucí, aby dosavad potvrzovaná doktrína nedotknutelnosti právních předpisů prostřednictvím zpochybňování účinků konfiskačních vyhlášek, a tedy i konfiskace samotné, ve svém důsledku znamenala de facto narušení platnosti příslušných konfiskačních dekretů prezidenta republiky v procesu jejich aplikace na konkrétní případy“. Platností Benešových dekretů se Ústavní soud v minulosti opakovaně zabýval a ustálenou judikaturou jejich platnost v době jejich přijetí potvrdil. V právně i skutkově téměř shodných věcech vydal Ústavní soud mimo náleží sp. zn. I. ÚS 1975/20 a náleží II. ÚS 1920/20 (zejména body 14. – 18.) také usnesení sp. zn. III. ÚS 1852/20 (zejména jeho bod 15. – 18.) a IV. ÚS 1990/20, které přesvědčivou argumentací přisvědčují právnímu názoru žalobce, z čehož plyne, že i Ústavní soud je v právním posouzení této věci názorově nejednotný.

8. Účastník řízení se naopak se závěry Ústavního soudu v náleží sp. zn. I. ÚS 1975/20 zcela ztotožnil a neshledával žádný prostor pro polemiku žalobce s ustálenou rozhodovací praxí Ústavního soudu (náleží sp. zn. II. ÚS 1920/20 a I. ÚS 1975/20) a nesdílel názor žalobce o překonání právních názorů tam vyjádřených následnými usneseními Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2021 sp. zn. IV. ÚS 1990/20, ze dne 2. 2. 2021 sp. zn. III. ÚS 1852/20, neboť Ústavní soud smí překonat vlastní právní názor vyslovený v náleží pouze procedurou realizovanou v důsledku postupu ve smyslu ust. § 23 zák. č. 182/1993 Sb. o Ústavním soudu, což i ústavní soud ve svém náleží č. j. IV. ÚS 301/05-2 potvrdil v tom, že „precedenční síla jakéhokoliv náleží je nesrovnatelná s precedenční silou kteréhokoliv usnesení“ a že „povinnost respektovat dřívější rozhodnutí Ústavního soudu se vztahuje

primárně (a téměř výlučně) na nálezy“. Obě usnesení byla navíc přijata předtím, než byl nález sp. zn. II. ÚS 1920/20 ze dne 3. 2. 2021 vyhlášen a stal se vykonatelným. Nedošlo tak k odchýlení se od dřívějšího právního názoru Ústavním soudem.

9. Žalobou napadeným rozhodnutím správní orgán vydal dalšímu účastníku řízení pozemky specifikované v odstavcích I. a II. výroku tohoto rozsudku v rámci řízení zahájeného jeho návrhem, došlým 24. 9. 2014, podle § 9 odst. 6 ZMVC poté, co již dne 25. 11. 2013 mu byla doručena výzva k vydání tohoto majetku. Předmětem návrhu byly, mimo jiné, zemědělské nemovitosti zapsané v knihovni vložce č. 8 pro katastrální území Rožmberk nad Vltavou a vlastníka Katholische Pfarrpfünde in Rosenberg a v knihovni vložce č. 21 pro katastrální území Rožmberk nad Vltavou a vlastníka Katholische Pfarrkirche in Rosenberg. Další účastník řízení je na základě rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob podle kán.121 CIC podle zákona č. 3/2002 Sb., ze dne 18. 11. 2002, právním nástupcem obou těchto knihovnických vlastníků a je tak oprávněnou osobou, je zapsán v rejstříku evidovaných právnických osob Ministerstva kultury ČR. Povinnou osobou jsou Lesy ČR, s. p. Nebyla nalezena žádná listina svědčící o konfiskaci majetku Římskokatolické farnosti Rožmberk nad Vltavou, případně konfiskační výměr, naopak seznam majetkových podstat vyhotovený za účelem přesného rozlišení a určení správnosti konfiskace podle dekretů prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. a 108/1945 Sb. ze dne 26. 2. 1948 označuje majetek fary jako nekonfiskát. Další listiny dokladují postup tehdejších správních orgánů při provádění řízení podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě. Zápis na titulní straně vložky č. 21 pozemkové knihy „Konfiskováno podle dekretu č. 12/1945“ je ve spojení s ostatními doloženými doklady pouze marginálního významu a svědectvím o dramatické a chaotické době, která tehdy panovala v pohraničních oblastech. Parcely PK č. 331 a 332/1 byly odňaty výměrem ONV v Kaplici ZN 611-1/7-1949, ze dne 1. 7. 1949, o výkupu podle zákona č. 46/1948 Sb., parcela PK 330/2 byla tímž výměrem ponechána ve vlastnictví fary. Následně byly tyto 3 pozemky přiděleny Státním lesům v Českých Budějovicích, Lesnímu závodu ve Vyšším Brodě. Parcela PK č. 777 byla v části o výměře 2,0051 h odňata tímž výměrem a v části o výměře 0,8057 ponechána ve vlastnictví fary a v současné době je celá ve vlastnictví státu. U pozemků PK 331 a 332/1 tak došlo k majetkové křivdě podle § 5 písm. a) ZMVC a u parcely PK č. 330/2 podle § 5 písm. k) ZMVC, u parcely PK č. 777 došlo k majetkové křivdě z obou těchto důvodů. Ke dni účinnosti ZMVC byly nárokováné pozemky zapsány v katastru nemovitostí jako vlastnictví Lesů České republiky, s. p., které jsou tak povinnou osobou dle § 4 písm. b) ZMVC. Na parcele KN č. 329/4 v k. ú. Rožmberk nad Vltavou se nachází VPS E7, na parcele č. 507/1 se nachází VPS E6 a LBC7. Žádná z těchto VPS nepředstavuje překážku ve smyslu § 8 ZMVC. Parcelou KN 281 v k. ú. Rožmberk neprochází silnice II/160, takže ani zde není dána žádná překážka. Původní církevní parcely byly v současné evidenci ztotožněny geometrickými plány vyhotovitele Geodetické sdružení, s. r. o., se sídlem Příbram II, které se staly nedílnou součástí rozhodnutí (č. 14-4048/2016, 68-4048/2016, 410-4048/2016, 411-4048/2016).
10. Skutkové závěry správního orgánu, pokud jde o identifikaci původních parcel PK a současných parcel KN, vlastnictví církevních subjektů k těmto pozemkům, právní nástupnictví dalšího účastníka řízení po těchto knihovnických vlastnících a lesní charakter pozemků k 24. 6. 1991 účastníci nezpochybňovali, stejně tak jako postup dalšího účastníka řízení při uplatnění jeho restitučního nároku. Tyto skutkové závěry správního orgánu proto prvoinstanční soud převzal za svá zjištění ve smyslu § 250e odst. 2 o. s. ř., vyšly z nich i vyšší obecné soudy a Ústavní soud, které se věci již zabývaly, jak je popsáno výše.
11. Z provedených důkazů byla učiněna tato zjištění:
12. Z knihovni vložky č. 8 pro katastrální území Rožmberk nad Vltavou bylo zjištěno, že jsou zde zapsány ostatní nárokováné parcely, vlastníkem byl subjekt označený jako Katolische Pfarrpfünde Rosenberg.

13. Výměrem Okresního národního výboru v Kaplici ze dne 1. 7. 1949, o výkupu půdy podle zákona č. 46/48 Sb., bylo zjištěno, že se týká nemovitosti v knihovní vložce č. 21 a II. s tím, že některé nemovitosti byly vykoupeny a některé Římskokatolickému farnímu kostelu v Rožmberku ponechány ve vlastnictví.
14. Z vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici z 15. 11. 1945 bylo zjištěno, že tento orgán označil podle § 1 odst. 1 dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. za osoby německé – maďarské národnosti v obci Rožmberk nad Vltavou, mimo jiné, faru s adresou Rožmberk nad Vltavou 8 (pořadové číslo 110). Vyhláška byla vyvěšena 5. 12. 1945 a sejmuta 19. 12. 1945, je opatřena razítkem Místní správní komise v Rožmberku nad Vltavou a Okresní správní komise v Kaplici a podpisy předsedy Okresní správní komise a další osoby. Další vyhláška téhož orgánu ze dne 15. 11. 1945 označovala takto pod položkou č. 136 znovu Faru v Rožmberku nad Vltavou, vyvěšena byla 5. 12. 1945 a sejmuta 19. 12. 1945, přičemž jde patrně o pokračování předchozího dokumentu, jak je zřejmé z očíslování jejich adresátů pořadovými čísly. V obou listinách je uvedeno, že jmenovaným osobám byl zemědělský majetek dle výše uvedeného dekretu zkonfiskován pro účely pozemkové reformy a jmenované osoby, pokud se aktivně zúčastnily boje za zachování celistvosti a osvobození Československé republiky, uplatnit podle § 1 odst. 2 cit. dekretu nárok, aby jim zemědělský majetek nebyl zkonfiskován a že nárok na výjimku mohou uplatnit u okresní správní komise v Kaplici do 15 dnů od vyvěšení vyhlášky. Obě listiny jsou opatřeny razítkem Okresní správní komise v Kaplici a dvěma nečitelnými ručními podpisy v kolonce „Předseda okresní správní komise“ a razítkem Místní správní komise v Rožmberku nad Vltavou a jedním nečitelným ručním podpisem u něho. V soupisu nemovitostí vyšetřených u MNV v Rožmberku nad Vltavou 26. 2. 1948 je pod č. domu 789 označena fara coby nekonfiskát. V seznamu parcel jsou uvedeny všechny pozemky, které jsou předmětem tohoto nároku, přičemž v kolonce druh konfiskátu je u nich uvedeno „N“.
15. Výměrem ONV v Kaplici z 1. 7. 1949 byly vykoupeny nemovitosti zapsané v knihovní vložce č. 8, katastrální území Rožmberk nad Vltavou, od subjektu označeného jako Fara Rožmberk nad Vltavou podle zákona č. 46/48 Sb. s tím, že malá část nemovitostí byla (mimo jiné parcela PK č. 330/2) faře ponechána.
16. O postupu státních orgánů podle zákona č. 46/1948 Sb. svědčí následující listiny: seznam nemovitostí vykoupených výměrem ONV v Kaplici č. j. 611-1/07-49 ze dne 1. 7. 1949 z pozemkového vlastnictví Farního kostela v Rožmberku, kde je mimo jiné označena část parcely č. 777 a z nemovitostí Fary v Rožmberku nad Vltavou, mimo jiné parcely č. 281 a 332/1, 508/2 a 508/3, dopis Krajského národního výboru v Českých Budějovicích Římskokatolické faře v Rožmberku nad Vltavou ze 12. 3. 1951, z něhož plyne, že pozemkový majetek v katastrálním území Koryta o celkové výměře 13,8936 ha byl vykoupen podle zákona č. 46/48 Sb., zápisy MNV v Rožmberku nad Vltavou ze dne 9. 9. 1949, 25. 10. 1951, o předání a převzetí zemědělské a lesní půdy od Římskokatolického kostela a fary v Rožmberku nad Vltavou, zápis místní rolnické komise v Rožmberku nad Vltavou ze dne 17. 6. 1949 o tom, že Fara Rožmberk nad Vltavou takto uplatnila v rámci jednání o výkupu půdy nárok na ponechání jednoho ha zemědělské půdy a dalších specifikovaných nemovitostí, zápis z 18. 7. 1951 sepsaný na MNV v Malšíně, o převzetí parcely č. 281, dopis Ministerstva zemědělství adresovaný KNV v Českých Budějovicích, ze dne 20. 1. 1950, o předání pozemků majitele Římskokatolického kostela Rožmberk a Fary v Rožmberku do trvalého užívání v celkové výměře 715,0403 ha Okresním národním výborem v Kaplici Správě lesního hospodářství ve Vyšším Brodě, přidělová listina Ministerstva zemědělství, č. j. 47175/1949-IX/B-22, z 26. 10. 1949, zmiňující jako bývalé majitele faru a farní kostel. Potvrzení ONV v Kaplici z 27. 6. 1960 zmiňuje přidělové řízení podle dekretů č. 12/1945 Sb., 28/1945 Sb., zákona č. 142/1947 Sb. a č. 46/1948 Sb., aniž by specifikovalo právní důvod přidělu pozemků a budov v k. ú. Koryta. Přidělová listina Ministerstva zemědělství z 26. 10. 1949 rovněž rozlišuje jako bývalé majitele faru a farní kos tel. Vyhláška Ministerstva zemědělství ze dne 1. 9. 1949 o podávání

příhlášek o přiděl půdy vykoupené podle zákona o nové pozemkové reformě stanoví, že přidělovému řízení se podrobují nemovitosti kostela a fary v Rožmberku.

17. Knihovními žádostmi Okresního národního výboru v Kaplici z roku 1949 bylo žádáno u Okresního soudu v Kaplici o poznamenání výkupu podle zákona č. 46/1948 Sb. ve vložkách pozemkových knih vlastníka Fary Rožmberk nad Vltavou anebo Římskokatolického farního kostela Rožmberk nad Vltavou. Návrhem Státních lesů a Lesního závodu Vyšší Brod Lidovému soudu knihovnímu v Českém Krumlově ze 7. 1. 1961 (č. d. 15/61) jsou navrhovány knihovní zápisy podle přidělové listiny ONV v Českém Krumlově z 16. 11. 1960, mimo jiné ohledně parcel č. 281, 330/2, 331 a 332/1 zapsaných v knihovní vložce č. na základě potvrzení o přidělu ONV v Českém Krumlově z 23. 12. 1960.
18. Informací o pozemku z www.cuzk.cz je prokázáno, že Římskokatolická farnost Rožmberk nad Vltavou je v k. ú. Rožmberk nad Vltavou vlastníkem několika nemovitých věcí (parcela st. 3, st. 6, st. 5, č. 6/1, 276, 510/6, 511/2).
19. Dále z informace o pozemcích z www.cuzk.cz zjištěno, že pozemky, které jsou předmětem tohoto sporu, jsou již jako samostatné parcely zapsány v katastru nemovitostí.
20. V předchozí fázi řízení byla provedena i řada důkazů, týkajících se pozemku parcely KN č. 406/1 v k. ú. Šaflářov, o němž je již pravomocně rozhodnuto. Tyto důkazy proto soud v odůvodnění rozsudku již nezmiňuje.
21. Soudy se již v předchozí fázi řízení vypořádaly s námitkami účastníka řízení (nicotnost, určitost, věcná správnost konfiskační vyhlášky) – v tomto směru pro stručnost soud odkazuje na odůvodnění rozsudku č. j. 11 C 146/2016-200, odůvodnění odvolacího rozsudku, jakož i na odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 28 Cdo 4116/2019-351. Posledně jmenovaný soud k tomu uvádí: „*Konfiskace podle dekretu č. 12/1945 Sb. tedy byla zákonným aktem, jejíž nelze posuzovat z hlediska vad, nicotnosti či věcné nesprávnosti na něj navazujících správních (deklaratorních) rozhodnutí, není-li to zákonem výslovně připuštěno...“*. „*Argumentace, jejíž podstatou je zpochybnění věcné správnosti konfiskační vyhlášky, nemůže být v poměrech projednávané věci relevantní i proto, že k přezkumu věcné správnosti správního aktu (mimo rámec správního soudnictví i za stanovených podmínek nyní i v řízení dle části páté o. s. ř.) soud povolán není (k tomu přiměřeně srovnej např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 1997, sp. zn. 2 Cdo 1393/97, a ze dne 17. 12. 1998, sp. zn. 3 Cdo 1091/96, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod . 9/1999 a č. 11/2000, a judikaturu z nich vycházející)*. Neobstojí však ani námitky stran nicotnosti konfiskační vyhlášky, kdy za nicotný by bylo lze označit správní akt vydaný absolutně věcně nepřislusným (nekompetentním) správním orgánem (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2014, sp. zn. 30 Cdo 1200/2014, ústavní stížnost proti němu podanou Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 21. 4. 2015, sp. zn. II. ÚS 3780/2014). O takový případ v nyní projednávané věci [v níž byla konfiskační vyhláška vydána podle ustanovení § 1 odst. 1 dekretu č. 12/1945 Sb., okresní správní komisí - viz ustanovení § 6 nařízení č. 8/1928 Sb., o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů (správní řízení), ustanovení článku 4 vyhlášky ministra vnitra č. 43/1945 Sb., o platnosti ústavního dekretu prezidenta republiky ze dne 4. 12. 1944, č. 18 Úř. věst. čsl., o národních výborech a prozatímním Národním shromáždění, a ustanovení § 3, § 6 odst. 1 a 3 vyhlášky ministra vnitra č. 45/1945 Sb., o úplném znění vládního nařízení o volbě a pravomoci národních výborů (dále „vyhláška č. 45/1945 Sb.“)] zjevně nejde. Návěti ustanovení § 1 odst. 1 dekretu č. 12/1945 Sb. neobsahuje označení orgánu, který ve věci konfiskací v tam uvedených případech písmen a), b) a rovněž i c), tj. i ve věcech konfiskace majetku akciových a jiných společností a korporací, jejichž správa úmyslně a záměrně sloužila německému vedení války nebo fašistickým a nacistickým účelem, rozhoduje. Proto se k určení věcné příslušného správního orgánu k vydání rozhodnutí o konfiskaci uplatní pravidlo obsažené v ustanovení § 6 nařízení č. 8/1928 Sb., tj. v první stolici věcná příslušnost okresních národních výborů (na územích okresů, kde pro převážnou většinu obyvatelstva státně nespolehlivého nemohl být ustaven národní výbor, okresních správních komisí s pravomocí rovnocennou pravomocí národních výborů – viz ustanovení § 6 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 45/1945 Sb.). Pouze v případech posouzení, zda majetek určité osoby konfiskaci podléhá proto, že osoba (lhostejno, zda fyzická nebo právnická) byla označena za zrádce nebo nepřitele československého státu, rozhodoval zemský národní výbor, popřípadě ministerstvo

Shodu s prvopisem potvrzují: Monika Hanušová.

zemědělství (v době s ministerstvem vnitra), z podnětu příslušného okresního národního výboru (srovnej ustanovení § 1 odst. 3 a § 3 odst. 2 dekretu č. 12/1945 Sb.).“

22. Z těchto důvodů soud nadále nehodnotí a nečiní pro účely tohoto rozhodnutí žádná zjištění z provedených důkazů (Části knihy narozených a knihy zemřelých farnosti Rožmberk nad Vltavou, viz str. 5, odst. 4., 5. rozsudku č.j. 11 C 146/2016 – 200) k otázce doručení předmětné konfiskační vyhlášky ONV v Kaplici právnímu předchůdci dalšího účastníka řízení, která však spadá do věcného přezkumu správního aktu, v občanskoprávním řízení vyloučeného (viz odůvodnění rozsudku odvolacího soudu, odst. 27 – 32).
23. Také Ústavní soud v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na nálezy sp. zn. II. ÚS 1920/20, vydaný ve skutkově obdobné věci, v němž poukázal na doktrínu nedotknutelnosti právních předpisů i správních aktů vydaných před začátkem rozhodného období s tím, že nelze očekávat od obecných soudů, že by konfiskační vyhlášku posoudily samy o sobě jako nicotný právní akt nebo by výslovně konstatovaly její obsahové vady či ji posoudily jako vydanou nepřislušným správním orgánem, avšak oprávněným očekáváním stěžovatelky je, že soudy posoudí její tvrzení o nepřevzetí majetku státem po vydání konfiskační vyhlášky a do začátku rozhodného období, tedy, že soudy náležitým způsobem zhodnotí, zda k takové konfiskaci před rozhodným obdobím v skutku došlo, tj. zda příslušná konfiskační vyhláška Okresní správní komise v Kaplici opravdu dospěla ke svému uskutečnění, jinak řečeno, že „*stát dal způsobem nezvážujícím pochybnost najevo, že ke konfiskaci došlo ještě před započítím rozhodného období, to vše za situace, kdy na jedné straně stojí předmětná (osamocená) konfiskační vyhláška a oproti ní je zde řada důkazů nasvědčujících tomu, že postup orgánů státu podle zákona o nové pozemkové reformě nebyl veden snahou „pojistit si“ přechod nemovitostí pro případ, že by se konfiskace podle dekretu č. 12/1945 Sb. z různých příčin nezdařila, nýbrž svědčí spíše o prvním pokusu odebrat majetek právnímu předchůdci stěžovatelky“* (podrobně viz odst. 18., 29., 30. odůvodnění nálezu).
24. Prvoinstanční soud je v dalším rozhodování tímto právním názorem vázán. Nadále je tak v řízení podstatným, zda stát se fakticky chopil držby pozemků postižených konfiskací na základě výše zmiňované konfiskační vyhlášky. Důkazní břemeno ohledně této okolnosti tíží žalobce, který z tvrzení o úspěšné konfiskaci tohoto majetku, a tedy jeho postižení ještě před rozhodným obdobím podle ZMVC, pro sebe vyvozuje příznivé důsledky.
25. Soud v intencích citovaného nálezu Ústavního soudu, jakož i aktuální rozhodovací praxe Vrchního soudu ve skutkově obdobných kauzách např. sp. zn. 4 Co 198/2020), vyzval žalobce k doplnění tvrzení o tom, jakým způsobem bylo nakládáno s předmětnými pozemky před započítím rozhodného období podle § 1 ZMVC, zda stát sporné pozemky před započítím tohoto rozhodného období převzal, případně zda alespoň proces převzetí započal. Žalobce však žádné tvrzení v tomto směru neuvedl a ani neoznačil k němu žádné důkazní návrhy (vše přes poučení dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., o povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní, jakož i o následcích nesplnění těchto povinností i resp. neunesení břemene tvrzení a břemene důkazního). V průběhu řízení ani nevyšla najevo žádná skutečnost, kterou by měl soud vzít v této souvislosti v úvahu či důkaz, jenž by měl provést dle § 120 odst. 2 o. s. ř. i bez návrhu účastníků.
26. Za takové situace nelze tedy považovat konfiskaci majetku právního předchůdce žalobce dle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. za dovršenou, je tak nutno vyjít ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem a učinit závěr o tom, že tento majetek byl postižen podle zák. č. 46/1948 Sb. v rozhodném období podle ZMVC odnětím bez náhrady. Další účastník řízení uplatnil nárok na jeho vydání v rámci restitučního řízení výzvou a posléze i návrhem na zahájení řízení, přičemž pozemek měl k datu 24.6.1991 lesní charakter.
27. Podle § 3, písm. b) ZMVC je oprávněnou osobou právnická osoba zřízená nebo založená jako součást registrované církve a náboženské společnosti za podmínky, že v rozhodném období utrpěla tato osoba nebo její právní předchůdce majetkovou krivdu v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5 a podle § 4 písm. b) jsou povinnou osobou Lesy České republiky, s.p.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

28. Podle § 5 a) ZMVC je skutečností, v jejímž důsledku došlo v rozhodném období k majetkovým křivdám, odnětí věci bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy, nebo podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě (trvalé úpravě vlastnictví k zemědělské a lesní půdě).
29. Podle § 6 ZMVC povinná osoba vydá oprávněné osobě nemovitou věc ve vlastnictví státu, která náležela do původního majetku registrovaných církví a náboženských společností a stala se předmětem majetkové křivdy, kterou utrpěla oprávněná osoba nebo jeho právní předchůdce v rozhodném období v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.
30. Podle § 9 odst. 1, věta první, ZMVC oprávněná osoba písemně vyzve povinnou osobu k vydání zemědělské nemovitosti do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, jinak její nárok zanikne. Podle § 9 odst. 6, věta první, ZMVC nedojde-li mezi oprávněnou osobou a povinnou osobou k uzavření dohody o vydání zemědělské nemovitosti, rozhodne na základě návrhu oprávněné osoby o vydání zemědělské nemovitosti pozemkový úřad; návrh lze podat do 6 měsíců po uplynutí lhůty podle odstavce 2.
31. V projednávané věci tak byly naplněny všechny předpoklady ust. § 2 až § 6 ZMVC a ze strany dalšího účastníka řízení byl dodržen i postup podle § 9 odst. 1, odst. 6 ZMVC při uplatnění jeho restitučního nároku. Pozemek je zemědělským pozemkem ve smyslu § 2 ZMVC, další účastník řízení je oprávněnou osobou dle § 3 písm. b) ZMVC jako právní nástupce původního vlastníka pozemků, Fary v Rožmberku nad Vltavou, je zapsán v rejstříku Ministerstva kultury ČR a utrpěl v rozhodném období odnětím pozemku bez náhrady podle § 5 písm. a) ZMVC majetkovou křivdu podle zák. č. 46/1948 Sb. Povinnou osobou k vydání tohoto majetku je žalobce podle § 4 písm. b) ZMVC, povinnost je mu uložena § 6 ZMVC.
32. Lesní cesta na pozemku parcele č. 359 v k.ú. Koryta u Hněvanova již jen podle žalobcových tvrzení není překážkou vydání tohoto pozemku ani zčásti, jelikož její provedení (povrch z penetračního makadamu) nenaplnuje pojem stavby, jak tuto překážku dle § 8 odst. 1 písm. a) ZMVC vymezuje rozhodovací praxe soudů (samostatná nemovitá věc ve smyslu zákona č. 40/1964 Sb., bránící zemědělskému či lesnímu využití pozemku, kterou nelze bez nežádoucích obtíží, tj. zvláště neúměrných nákladů, technické náročnosti, znehodnocení přemístit z pozemku, na němž stojí, na jiné místo, tj. stavbu relativně trvalého charakteru, jež má za následek trvalou změnu využití pozemku pod ní (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 28 Cdo 3874/2013, sp. zn. 28 Cdo 1556/2010, 28 Cdo 2777/2008 nebo Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 4 Co 61/2016). Proto byl jako nadbytečný zamítnut důkazní návrh dalšího účastníka řízení na zpracování geometrického plánu k oddělení vydatelných částí pozemku.
33. Jelikož nebyla shledána ani žádná překážka ve smyslu § 8 ZMVC, která by vydání těchto pozemků bránila, soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.
34. Soud takto postupoval podle § 250i o. s. ř., neboť rozhodnutí správního orgánu je věcně správné.
35. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. Rozhodnutí o nákladech řízení je nutno vztáhnout k celému žalobou uplatněnému nároku (včetně pozemku parc. KN č. 406/1 v k.ú.Šaflářov) a se zřetel k tomu, že ve vztahu k tomuto pozemku bylo již rozhodnuto pravomocně rozsudkem č. j. 11 C 146/2016-328, kde s ohledem na tehdejší úspěch ve věci soud přiznal účastníku řízení náhradu ve výši 80 % z jejich celkové částky, přičemž míru úspěchu posuzoval podle výměry pozemku, o němž byla žaloba zamítnuta ve vztahu k celkové výměře všech pozemků.
36. Citovaným rozhodnutím byly celkové náklady řízení účastníka řízení vyčísleny částkou zahrnující odměnu právního zástupce účastníka řízení 27 900 Kč za 9 úkonů právní služby v sazbě 3 100 Kč/úkon podle § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (převzetí zastoupení, písemná vyjádření k žalobě a k odvolání žalobce, odvolání, účast při jednání prvoinstančního soudu ve dnech 26.6.2017, 9.8.2017, 25.9.2017 a

7.10.2019 a při jednání odvolacího soudu dne 11.6.2019), paušální náhradu hotových výdajů právního zástupce 2 700 Kč za 9 úkonů v sazbě 300 Kč/úkon podle § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu, cestovné za cesty ze sídla advokátní kanceláře v Praze osobním automobilem tov. zn. Toyota Corolla, reg. zn. 5AY 6378, kombinovaná spotřeba benzínu 95 O 5,6 l/100 km, ujetu vždy 304 km na zpáteční cestě, resp. z bydliště právního zástupce v Plzni k soudu do Českých Budějovic a zpět a náhradu za ztrátu času stráveného na těchto cestách a na cestě k odvolacímu soudu v Praze podle § 13 odst. 1 a § 14 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu. Za cesty k prvoinstančnímu soudu byla dalšímu účastníku přiznána pouze poměrná část náhrady, neboť se vždy účastnil několika jednání u téhož soudního senátu, a to 1/3 dne 26.6.2017 (167,40 Kč za pohonné hmoty, 395,20 Kč základní náhrada, 266,70 Kč náhrada za ztrátu času), resp. 1/5 dne 9.8.2017 a 25.9.2017, tj. 2x(100,44 Kč za pohonné hmoty, 237,12 Kč základní náhrada a 160 Kč náhrada za ztrátu času), za cestu veřejnou dopravou dne 7.10.2019 jízdné 402 Kč a náhrada za ztrátu času 800 Kč, za cestu MHD a pěšky k jednání odvolacího soudu v Praze dne 11.6.2019 náhrada za ztrátu času 200 Kč (2 započaté půlhodiny) – požadovaná náhrada za další dvě započaté půlhodiny přiznána nebyla, když dle vyúčtování jedna cesta trvala 32 minut a požadavek na přiznání další náhrady fakticky za 2 minuty cesty považuje soud za neetický. Odměna a náhrady (vyjma cestovného veřejnou dopravou) jsou zvýšeny o 21% DPH v částce 7 103,55 Kč. Celková částka tak činí **40 930 Kč**, z níž 80 % představuje **32 744 Kč**.

37. Následně účastník řízení učinil v řízení ještě tyto úkony právní služby: písemná podání – dovolání, ústavní stížnost, vyjádření z 9.11.2021, účast při jednání prvoinstančního soudu dne 4.10.2021 a 29.11.2021, tj. odměna 15 500 Kč za 5 úkonů právní služby po 3 100 Kč/úkon podle § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) advokátního tarifu, paušální náhrada 1 500 Kč za 5 úkonů právní služby v sazbě 300 Kč/úkon podle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu a cestovné veřejnou dopravou (vlak) z místa bydliště právního zástupce účastníka řízení k dvěma jednáním soudu a zpět (Plzeň – České Budějovice a zpět) 844 Kč, tj. 2x 422 Kč/1 zpáteční cesta a náhrada za ztrátu času stráveného na cestách 1 600 Kč za 16 započatých půlhodin v sazbě 100 Kč/započatá půlhodina, vše zvýšeno o 4 083,24 Kč, tj. 21% DPH podle § 137 odst. 3 o.s.ř. Za tyto úkony tak v souhrnu náleží dalšímu účastníku řízení **23 527,24 Kč**.
38. Oproti předloženému vyúčtování nepřiznal soud dalšímu účastníku náhrady za úkony právní služby – vyjádření z 3.8.2017, jež bylo teprve řádným doplněním úplných tvrzení, když původní vyjádření z 4.4.2017 velice stručné obsahovalo pouze nesouhlas se žalobou, proto jsou obě považována za jeden úkon, za vyjádření z 25.9.2017, jímž reagoval na doplnění vyjádření žalobce, avšak neuváděl žádné nové skutečnosti a nebyl k němu soudem vyzván, doplnění svého vyjádření k vyjádření žalobce k jeho odvolání z 30.4.2019, které rovněž neobsahuje žádnou novou argumentaci. Úkony označené jako replika účastnice řízení ze dne 21.5.2020 a vyjádření účastnice řízení ze dne 22. března 2021 nejsou obsahem spisu a nenacházejí se ani v systému elektronických dokumentů soudu.
39. Náklady řízení ve výši 100 %, což odpovídá plnému úspěchu dalšího účastníka řízení ve věci, jsou celkem 64 457,24 Kč, z nichž mu bylo již výše citovaným rozsudkem přiznáno 32 744 Kč a zbývá mu tedy přiznat právo na zaplacení částky **31 713,24 Kč**.

40. Lhůta k plnění byla žalobci stanovena podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze u Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Nesplní-li povinný povinnost, kterou mu toto rozhodnutí ukládá dobrovolně, může se oprávněný na návrh domáhat jejího splnění soudním výkonem rozhodnutí či exekucí.

České Budějovice 29. listopadu 2021

Mgr. Kamila Drábková v.r.
samosoudkyně